
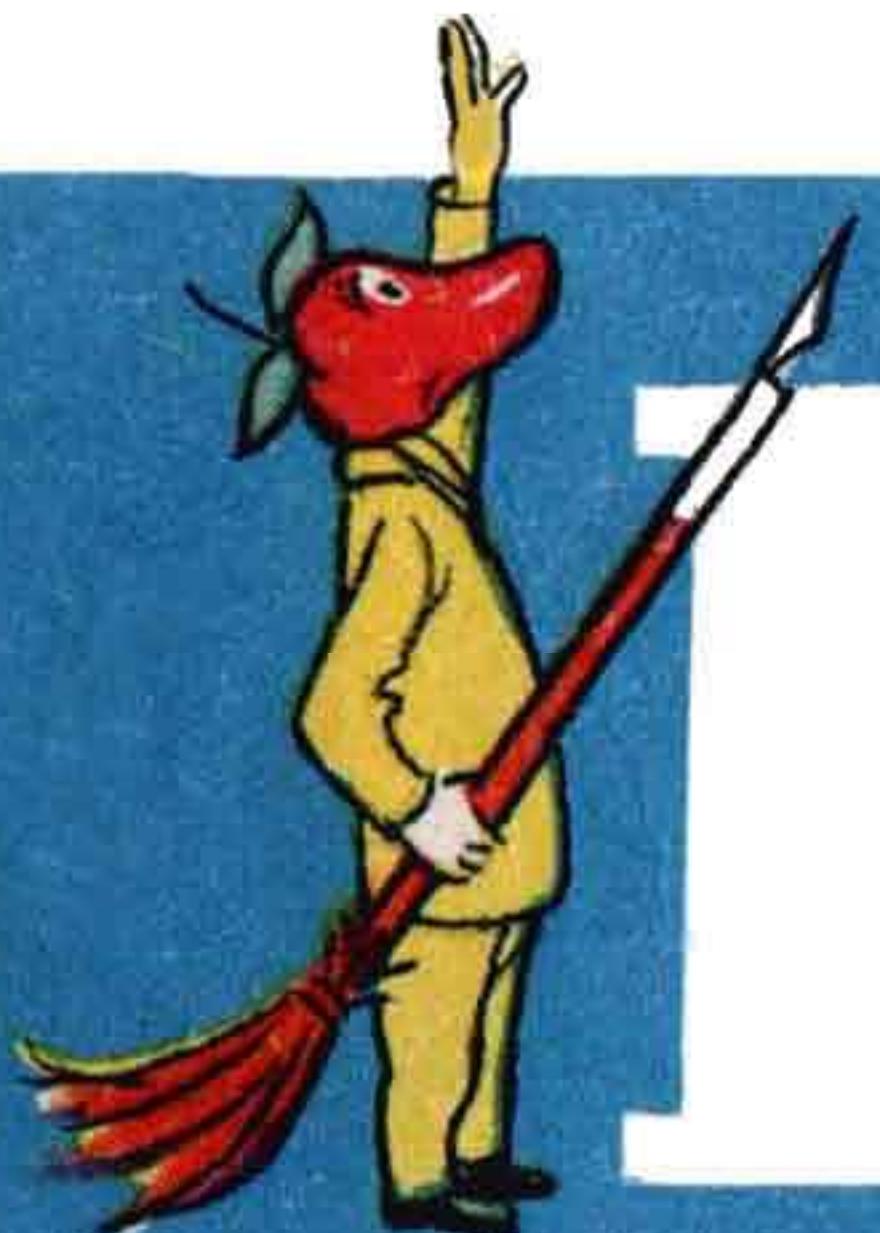


НАПИСНЕМО НА ВСІ ПЕДАЛІ!
ВИКОНАЕМО! Перевиконаємо!



НА ДУТИЙ ШИНИ.



п е р е ць

№ 21 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ЛІСТОПАД 1955



Здоровенокі

БУЛИ!

Лист голові виконкому Сосницької райради
депутатів трудящих на Чернігівщині
тов. ЧУГАЄВСЬКОМУ В. Я.

Здоровенкі були, Василю Яковичу!

Безумовно, ви повинні знати і, напевне, знаєте, як наша радянська громадськість гостро ставить питання про бережливі, любовні ставлення до всього прекрасного, що оточує нас в природі, як вона гостро виступає проти нівечення наших природних багатств.

Крім того, вам не можуть бути невідомі наші державні закони про охорону природи. Ви знаєте, розумієтесь, що існують закони про охорону лісів, про строки полювання, закони про рибну ловлю.

Ви не можете не знати законів, які забороняють забруднювати наші ріки, озера та всілякі водоймища й джерела, що дають для населення воду і де розводиться риба.

Чи, може, ці всі закони не стосуються Сосницького району, що його населення обрало вас на почесний і відповідальний пост голови виконкому районної Ради депутатів трудящих?

Не думаю, щоб ви так думали...

Так невже ви, Василю Яковичу, не бачите, що у вас у районі робиться?

Сосницький район вирощує чимало чудесної технічної культури — конопель.

Честь і хвала йому за це!

Так невже у вашому, Василю Яковичу, районі коноплі викохуються для того, щоб видохла вся риба у річці Убіді, у річці Рудці і по багатьох озерах нашої Наддеснянщини?

Хіба ви не бачили, що в самому районному центрі, у Сосниці, на відстані 200 метрів од будинків районної КП України і районного річища Убіді було завалено коноплями?

А в селі Масалаївці?

А в селі Загребеллі голова колгоспу ім. Калініна т. Ушак, маючи водойми мочити коноплі, хіба не загатив коноплями річку Убід?

І в озерах біля села Спаського, у колгоспі «Більшовик», де головує т. Яковець, і в селі Пекарів, де головує т. Шмуличенко, видохла від конопель риба.

Торік Шмуличенка було оштрафовано за таку ж шкоду на 62 тисячі карбованців, але він не кається.

— Чого, — він каже, — я маю каєтися? Хіба я свої власні гроші плачу? Гроші колгоспні! Мені й за вухом, мовляв, не свербити!

Мал. Л. КАПЛАНА



Як уявляють собі деякі безгосподарники зустріч з дідом Морозом.

ВЧЕНИЙ І КОЛОДА

(БАЙКА)

Якося під тином край городу

Поклав хтось звичайнісіньку колоду.

А поруч — шлях. Не шлях — узвіз,
Та вже такий крутий, нівроку,
Що мали іздові з ним немалу мороку —
Ось-ось, дивись, беркицьне з кручі віз.

Довгенько іздових колода рятували:
Між спиці вstromлена, добряче гальмувала.
Учений муж оте якося узрів

І аж присів:

«Знайшов!.. — гукнув, немов за пупа ухопило.—
Це ж — тема з тем!.. Колода і кобила!..»

И добравши скоріш додому,
Забувши скинуть навіть капелюха,
У розрахунки вгруз по вуха —
Малює, пише, не зважа на втому...

Ще тільки третя п'ятирічка йшла,
А муж наш тему вичерпав до тла,

І ось на вченій раді в гордій позі
Дає він опонентам одкоша

І темою такою спокуша:

«Колодні гальма на узвозі».

Отут би і кінець, бо сказано усе.

Та, бачте, хтось-таки для перевірки

Поїхав на оті узвози та узгірки.

І що ж? Нема ні воза, ні узвоза —

Машини та шосе.

У байці висновки прямі:

Далеко не поїдеш на гальмі!

Віктор ЛАГОЗА.

м. Харків.

З отакими ви, Василю Яковичу, хазяями миритеся!

У колгоспі ім. Ворошилова, у селі Кудрівці — голова колгоспу Беребера цілу гідро-споруду спорудив. Через село Кудрівку тече річка Рудка, що вливається в ріку Убід. Беребера серед села перегатив річку, зробив «монахом» і регулює рівень води: затине «монаха», затримає воду, вимочить коноплі, спустить воду, коноплі вибере і знову тієї... Просто тобі Рудкоконоплебуд! Щоправда, без турбіни, так зате вода смердюча, що не продихнеш! І це в центрі села, по сусідству з медпунктом, родильним будинком, сільмагом, закусочною, правлінням колгоспу і т. д...

Як люди витримують той сморід?

Невже це все Беребері фіалками пахне?

Така сама гідромеханізація і в селі Чорнотичі, у колгоспі ім. Молотова...

Невже ви всього цього не бачили, Василю Яковичу?

І не бачили, як у місяці жовтні річкою Убідю товстим шаром пливла напівживіва риба, і люди руками брали трикілограмових ляшів, пристрілювали з рушниць пудових сомів і т. ін.?

Ви не тільки бачили все це, вам про це говорили: і голова рибколгоспу «Червона Десна» Н. О. Коновалчик і головний лікар т. Білик. Білик, як депутат, виступав з цього приводу на сесії обласної Ради, була про це стаття в обласній газеті «Деснянська правда»...

Та... риба проте пропала.

Дехто з районних мудреців дотримується такої думки, що, мовляв, коноплі для держави важливіші, ніж риба.

Дурниці! І до того ще й шкідливі дурниці!

Для держави, для народу важливі і коноплі, важлива й риба, а вас, Василю Яковичу, та інших районних керівників народ і обрав для того, щоб ви керували розвитком усіх галузей народного господарства! І щоб росло та розвивалося воно усіма сторонами!

Отака наша, перчанська думка!

Прийміть привіт з уболіванням за рибу від серця

од ПЕРЦЯ.

P. S. Передайте наш перчанський привіт і секретарю Сосницького райкому партії Анатолію Костянтиновичу Волжанському. Так і скажіть: «Перець вас, Анатолію Костянтиновичу, теж вітає!» Можна по телефону.

У багатьох колгоспах часто міняються доярки.
Від цього удої знижуються.

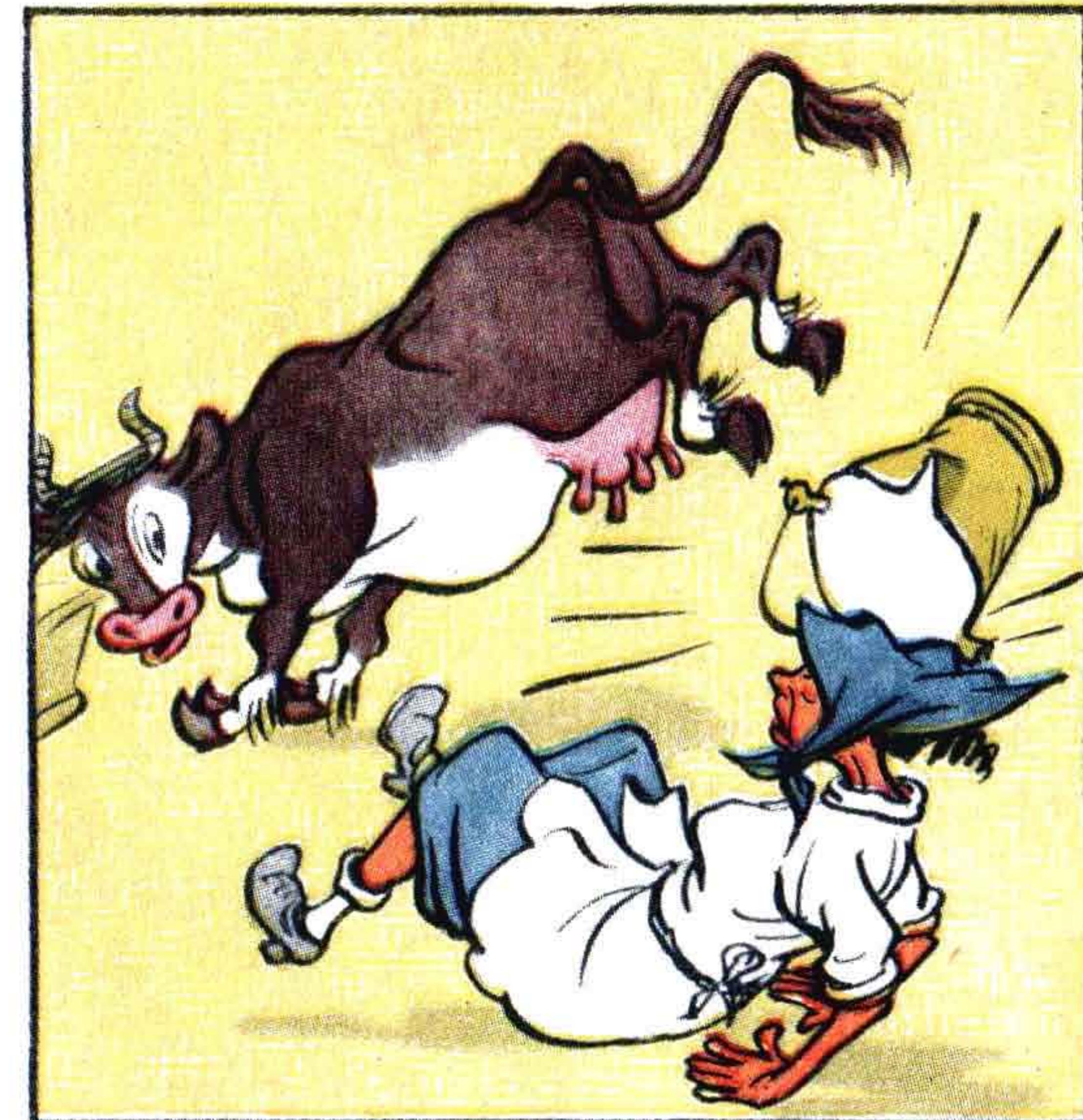
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА



Першій доярці Квітка дала сім
літрів молока...



Другій — трохи менше...



Зате третій — ціле відро!

ТЕРЕНТИЙ СІРНИК

Ще з дитинства мене вражала багатогранність таланту Леонардо да Вінчі. І, можливо, по своїй простоті душевній, я захоплювався б ним і досі, якби на обрії не з'явився Терентій Сірник. Наш сучасник цілком вітіснів з моїх думок далекого італійця і, посівши його місце, розташувався там, як хазяїн.

І не тільки я був вражений масштабами і різноманітністю творчої діяльності винахідника. Всі мешканці третього корпусу будинку відпочинку обожнювали Терентія Андрійовича.

— Дивіться, дивіться, Сірник іде! — шепотили дівчата, зачаровано поглядаючи на середніх років чоловіка з чималим пузцем і невеличкою лисиною.

— Він! — захоплено вигукували юнаки, шанобливо розступаючись і пропускаючи вперед Сірника.

Про дирекцію будинку відпочинку й говорити не доводиться. До чого тільки вона не вдавалася, щоб створити гідний Сірника комфорт. До його послуг були гоночна автомашина і моторний човен. На піщаному березі моря поставили грибок, який захищав Сірника від сонця, звідки б воно не намагалося атакувати його. Стіл Терентія Андрійовича вражав кількістю вишуканих страв, — то були наслідки винахідності й високої майстерності куховарського колективу.

І ніхто проти такої виняткової уваги до однієї особи не заперечував, не обурювався, не просив книги скарг. Навіть запеклий склочник завгосп, який уже не раз шукав приводу, щоб підставити ніжку директорові будинку відпочинку і самому стати на його місці, урочисто казав:

— Сірник — це дар! Це — творець! Про нього треба книгу написати!

І дійсно, діапазон Сірника, його численні винаходи, про які він розповідав відпочиваючим, вражали і приголомшували. Вражали небаченою кількістю тем і близкуючою здібністю автора вносити свої корективи в зовсім різні видтори науки і техніки.

Ще на світанку своєї творчої діяльності Сірник у співавторстві з двома майстрами здивував усіх любителів консервів новою приправою. Це був не той звичайний томат, який споживали раніше. Ні, це була інша, зовсім нова суміш, з своїм особливим запахом, смаком і яскравим кольором. Вона принесла перший успіх, першу нагороду, першу славу.

Але не встигли ще забутися схвалні відгуки про консервну приправу, як Сірник знову порадував світ. Разом з досвідченим техніком і

старим електромонтером колишній консервник запропонував нову модель радіоприймача.

— Хороший апарат, — казали радіоаматори.

— Дайте тільки строк, створимо ще кращий, — запевняв Сірник.

Іому дали строк. І він з групою робітниць створив, правда, не новий радіоприймач, а нову подвійну чорну п'ятку на капронових панчохах. (На цей час Сірник перебрався вже на панчішну фабрику). Ахіллесовою п'ятою старої п'ятки був її непоказний вигляд. Нова, подвійна різко відрізнялася від старої кольором, формою і міцністю. Дівчата-красуні не могли нахвалитися новою п'яткою. А поки вони вихваляли витвір Сірника, він щез з панчішної фабрики, як сказав би поет, «у сяйві голубого дня».

Рік його не бачили, не чули. І враз панчішних справ майстер виринув у Дніпропетровську, як один із авторів фундаментальної конструкції доменної печі.

— Тепер, товариші, перед нами широкий шлях до нового піднесення улюблена доменного виробництва, — гордо заявив Сірник на зборах. — І ми сміливо підемо цим шляхом, — додав він.

Але незабаром розпрощався і з містом ча-вину та сталі.

Після металургії Терентій Андрійович з півтора року кравцовав у Чернівцях. Він приєднався до групи кравців-раціоналізаторів. Іхня спільнота моделі штанів без гудзиків набула популярності навіть в Одесі. Ім'я Сірника зустрічалося в прескурантах і в спеціальних швейно-художніх виданнях. Природно, що були прихильники, були й противники безгудзикових штанів. Були сміливі виступи «за» і найрішучіші «проти». Можна було сперечатися про доцільність таких штанів. Одно було

незаперечне: економія дрібних гудzikів зафікована.

До будинку відпочинку Терентій Андрійович прибув не з швейної фабрики, а вже з судно-ремонтного заводу. Там він разом з двома кадровими річковиками сконструював новий гудок пароплава, який нарівніз багато галасу в компетентних колах.

На вечорі, присвяченому зустрічі відпочиваючих з винахідником, Терентій Андрійович був поблажливим і благодушним.

— Як я став винахідником? — запитав він, жартівливо розводячи руками. — Дуже просто, дорогі друзі. Бачу, що інші цим займаються, і думаю: а чим я гірший за інших? І вирішив: буду і я разом з ними винахідником. І я ним став.

— А знаєте, він не бреше, ото пройдіть, — сказав мені другого дня сусід, який недавно прибув до будинку відпочинку.

— Тобто, як це не бреше? — запитав я.

— Та отак. Адже я його знаю. Жодної самостійної роботи: все з кимось, все біля когось, «колективно», «у співдружності», «у співавторстві» то з монтерами, то з кравцями, то з консервниками.

— Ну ѿ що ж тут такого? — заперечив я. — Чим погана колективна праця? Візьміть, наприклад, сестер Федорових. Вони теж колективно тягнуть, і чудово виходить.

— До чого тут сестри Федорови? Вони всі разом пісню тягнуть, а він один у всіх винаходи тягне. Свій підпис під чужою роботою підставляє. Ось у чому різниця.

— Наклеп! — вигукнув я. — Та бюро раціоналізації і винахідництва ніколи в житті такого не допустить!

— Свята наївність, — посміхнувся сусід. — Та той же Сірник сам на всіх підприємствах змав посаду начальника бюро раціоналізації.

* * *

Недавно я прочитав у газеті, що Сірник, разом з трьома висококваліфікованими робітниками, запропонував виготовляти новий сорт туалетного мила.

Я не витримав і подзвонив на миловарний завод.

— Так, так, — почувся звідти знайомий голос. — Працюю начальником бюро винахідництва. Точніше, не працюю, а працював. Не до душі мені оці миловари. Покину їх. Кину, як кажуть моряки, якір в іншому місці...

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.





Ви, звичайно, знаєте, що таке книголюб. Це людина, що без книги буквально не може жити. Взявиши в руки нову книгу, книголюб одразу ж загоряється бажанням придбати її.

Назустріч прагненням книголюбів, яких у нас — мільйони, широким потоком іде література. Запити сільських книголюбів доручено задовольняти споживчій кооперації.

І от кооператори Черкаської області, хоч це й дивно, дуже нарікають на покупців: нема, мовляв, у наших селах книжкам ходу, не купують їх...

Невже в селах Черкащини нема книголюбів? Давайте подивимось, що ж робиться в сільських крамницях, які торгують книгами.

...Село Білозір'я чи не найбільше у Смілянському районі. Там є універмаг, два сільмаги, спеціальний книжковий кіоск. В універмагі і сільмагах двері навстіж, а книжковий кіоск закритий, бо для нього продавця не знайшли. У сільмазі № 1 товару — аж очі розбігаються. І для літератури, спасибі, поганку відвели. Але який вигляд у сердечних книжок, що на тій поличці лежать! Товстий шар пілюки, яким вони вкрилися, свідчить, що до книжок тут давно вже не торкалася людська рука. Та й до чого ж мало їх тут! Стоїть самотній четвертий том творів Тімірязєва, лежить посібник... для студентів театрального інституту,— як з десятком назв набереться, то й добре.

— Ніхто цих книжок не купив, нашо ж нові завозити? — пояснює продавець.— Ми-от міняємося, а книжки так і лишаються.

У сільмазі № 2 завідуючий радісно повідомляє:

— А у мене забрали книг на сто карбованців!

— Купили?

— Та ні, вони у нас зіпсувалися, так їх забрали назад у Смілу, а ці ось лишилися.

Вгорі, на поличці, під самою стелею, посирицьки притулилися кілька книжок. Видно, вони теж побували в бувальцях. Нема з чого та й нема чого вибрести. Продавець уже не пам'ятає, коли нові книжки одержував.

Книголюbam у селі Хацьки повезло трохи. Цього року завезли в село нових книжок аж на 129 карбованців. Отож їх, як каже завідуючий магазином, «одразу розмели», а старі так на старому місці й залишилися.

На базі Смілянської райспоживспілки, як і в крамницях,— теж мало книг і вибір дуже обмежений. Завідуючий торговельним відділом райспоживспілки Ліберман з сумом візнає, що в більшості сіл торгівля книгами мляво, бо торгувати нічим.

Невже смілянські кооператори не можуть завезти на свою базу свіжої літератури?

Звичайно, можуть, але вони... вказівок ждуть.

А от у Чигирині зовсім інша картина. Тут база тріщить від книг. План по книготоргівлі у районі виконано і в села книжок завезено достатньо. А на базу все прибувають книжки і прибувають — вже й класти їх ніде.

Виходить, що в Чигиринському районі книг навезли більше, ніж треба, а в деяких інших районах книжок покупцям і не показують.

У Чорнобаївському районі, у Хрестителівському сільському споживчому товаристві склали книги гамузом у ящик та й забили раз і навіки, позначивши зверху загальну їх вартість.

Для чого це? А для того, щоб позбутися клопоту при переобліку.

Чого тільки не зробить ледар для милого спокою!

Вільховецькому сільмагу, Звенигородського району, дали шафу-вітрину для показу книжок покупцеві. Вільховецькі кооператори розсудили мудріше і виставили у шафі... горілку, заповнивши книжкові полиці пляшками. Що й казати, вітрина вийшла близкуча!

Не перевелися ще такі діячі у споживчій кооперації, які читанням книжок ніколи себе не утруднювали. Де вже ім намовити когось книгу купити! У Шрамківському районі, у Ковалівському сільмазі, якийсь книголюб попросив книгу «Як гартувалася сталь», а завмаг Михайличенко йому одрубав:

— У нашому районі сталі не варять і такими книгами не торгуємо...

Книга — товар такий, що вимагає продавця спеціально підготовленого, отож і вирішили у Черкаській облспоживспілці підучити людей, які торгують книгами.

До чого ж це було хороше рішення! А що вийшло? Мали послати на практику в міські магазини книжокультторгу 50 продавців. Збиралі їх, збиралі з усієї області і набрали аж тринацять чоловік.

Дуже старався перейняті досвід книгопродавців т. Клименко, посланий Черкаською райспоживспілкою. Навчився, повернувшись у свій район, а тут йому одразу й роботу дали.

— Раз ти,— кажуть,— навчився культурно торгувати, то ставай, чоловіче, в овочевий ларьок. Овочі теж штука делікатна...

* * *

Якщо послухати голову правління Черкаської облспоживспілки т. Бучацького, то виходить, що тут облкниготорг усьому виною. Він, мовляв, облспоживспілці на ходу ніжку підставляє. Для своїх крамниць краща літературу підбирає, а в села посилає абияку: на тобі, небоже, що мені не гоже.

Та не вадило б т. Бучацькому перед тим, як на книготорг нарікати, заглянути у сусідній кабінет, до своїх підлеглих. Там би він довідався, що облкниготорг посилає в села літературу за рознарядкою, тут же таки працівниками облспоживспілки складеною.

Довідався б також він, що небожі з облспоживспілки, прийнявши від книготоргівського дядька книги, запроторюють їх у районі як попало й куди скільки попадають.

Трудно, як бачите, голові облспоживспілки керувати розповсюдженням книжок, бо ж він має хороший досвід лише у розповсюдженні наказів та директив.

А робиться все дуже просто: машини доставляють книги у райони (шоferи — хлопці справні), і як тільки завідуючі базами приймають їх, справа з реалізацією літератури вважається завершеною.

Отак і «довершили» до того, що в області залягло мертвим капіталом книжок мало не на п'ять мільйонів карбованців!

Не можна сказати, що в Черкасах не бралися виправляти становище з книготоргівлею. Уже й обласну нараду з цього приводу скликали, і кущові наради збиралі, і рішення виносили. В обласному центрі аврал. Постанови, рішення, накази йдуть повним ходом. А книги поки що на місці.

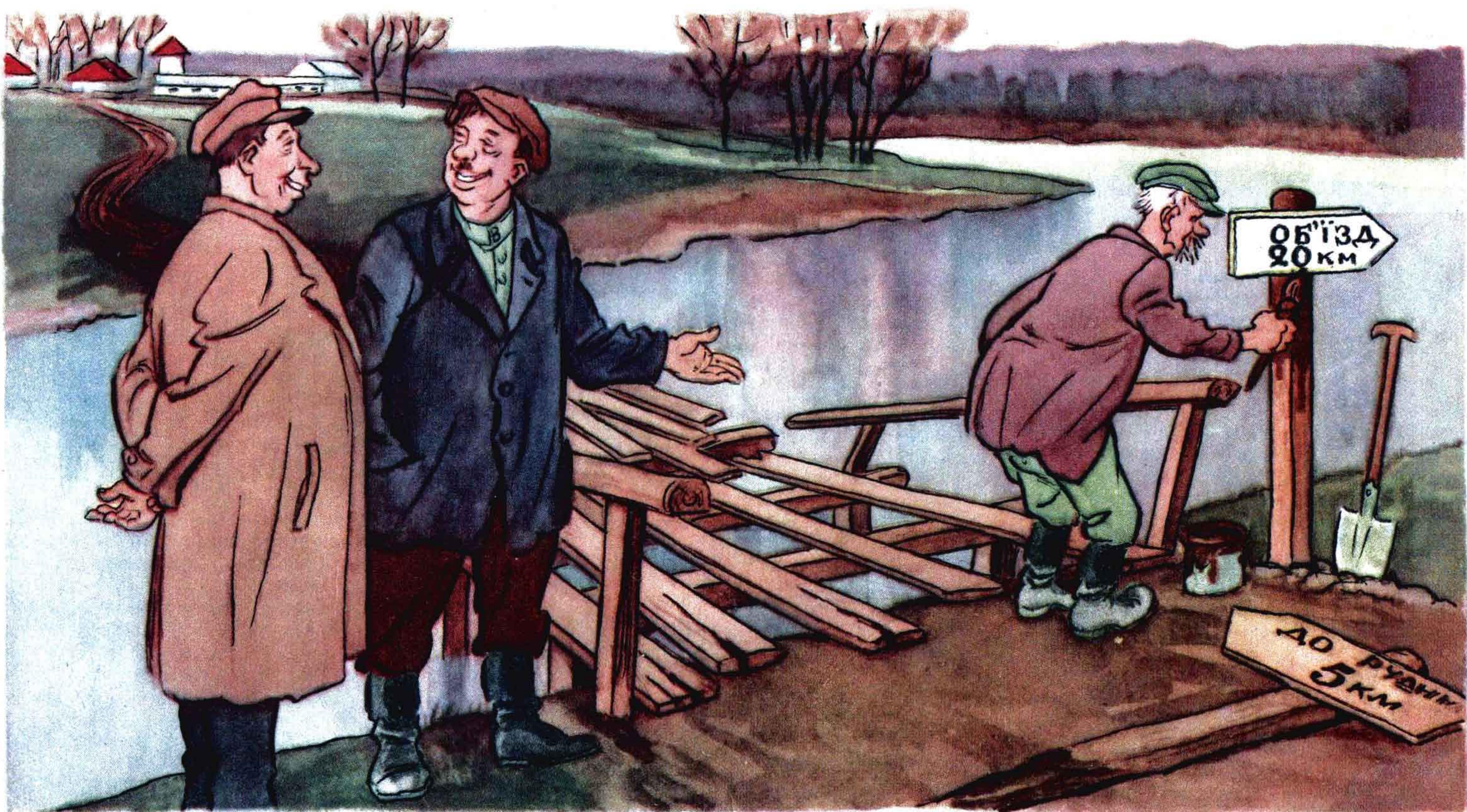
Дайте ходу книгам, товариши кооператори! У крамниці їх, на полиці! Та прислухайтесь до книголюбів!

Вони вам скажуть, як і чим торгувати треба!

О. РЯБУХА,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

Мал. К. АГНІТА



— Навіщо нам ремонтувати старий міст, коли можна поставити новий дорожок?

І ПАК ЩОДНЯ

Як і кожного ранку, сьогодні вулицями Шостки летить бувалий у бувальцях «газик». Спочатку він зупиняється біля будинку № 34 по вул. Кожедуба, де бере першого пасажира. Василь Іванович сідає у машину і, ні слова не кажучи, розгортає газету. Шофер і сам знає маршрут. На сусідній вулиці він підхоплює Михайла Федоровича, а потім, заїхавши ще й за Миколою Олександровичем, вилітає за місто і, збиваючи куряву, бере напрямок на Воронізьку МТС.

Прибувши до МТС, Василь Іванович, Михайло Федорович та Микола Олександрович вилазять з машини і розходяться по кабінетах. Риплять пера, шелестять папери...

Довідавшись про незадовільний стан оранки зябу в колгоспі «Іскра», Василь Іванович б'є кулаком по столу і велить погукати головного агронома:

— Товаришу Левченко, це неподобство! — grimить Василь Іванович.— Доки ви будете сидіти дома? Їдьте, організуйте роботу!

— Та ви ж самі... — пробує виправдатися агроном.

— Шо я сам?! Яке ви маєте право вказувати директорові!

Так, Василь Іванович Циненко — справді директор Воронізької МТС.

Михайло Федорович теж б'є кулаком по столу і гукає дільничного механіка.

— Товаришу Іващенко, який з вас дільничний механік, коли ви живете за 14 кілометрів від тракторних бригад і буваєте там лише наїздами?

— Та й ви ж живете...

— Шо я?! Яке ви маєте право вказувати секретареві райкому?!

Так, Михайло Федорович Савченко — справді секретар Шостkinsького райкому партії по зоні МТС.

А в третьому кабінеті з табличкою «Головний інженер» сидить Микола Олександрович Радченко і ламає голову над проблемою ліквідації простотів машин.

«Ну, як тут будеш керувати,— думає він,— коли живеш за дванадцять кілометрів від МТС; туди-сюди гасаєш, тільки час марно витрачаєш!.. Та хіба тільки я один? — заспокоює себе Радченко.— І директор, і секретар райкому по зоні в Шостці живуть!.. Та хіба це тільки в нашій МТС?»

Справді, не тільки у Воронізькій МТС «головні» далекі від свого головного діла. Головний інженер Івотської МТС Кужелев і головний агроном Дворниченко, і головний зоотехнік Юрченко, і головний ветлікар Трохимець живуть у Шостці. Та не тільки «головні»! Агрономи Петренко і Кудик, зоотехнік Локтюнова, механік по механізації трудомістких процесів Михайлена — аж 14 спеціалістів на чолі з секретарем райкому по зоні МТС Катериною Василівною Єрешенко живуть у Шостці і здійснюють керівництво на віддалі!..

Нашвидку познайомившись із справами в МТС, Василь Іванович, Михайло Федорович та Микола Олександрович, як по команді, починають поглядати на годинники... Не встигають стрілки дійти до п'ятої години, як директор, секретар, інженер похапцем складають папери в шухляди і вилітають з кабінетів...

І знову стає курява за «газиком». А слідом за керівниками, хто на попутній машині, хто півдовою, хто велосипедом, рушають на Шостку й агрономи, зоотехніки, механіки...

Досвід керівництва без відриву від міської квартири передбачає і голови колгоспів. Дев'ять голів ніяк не наважаться переїхати з сім'ями в села, де вони очолюють правління артілей.

Людно вранці і в передвечірній час на шляхах, що ведуть з МТС і колгоспів до Шостки.

Навряд чи можна вивести такими шляхами МТС і колгоспи в передові!

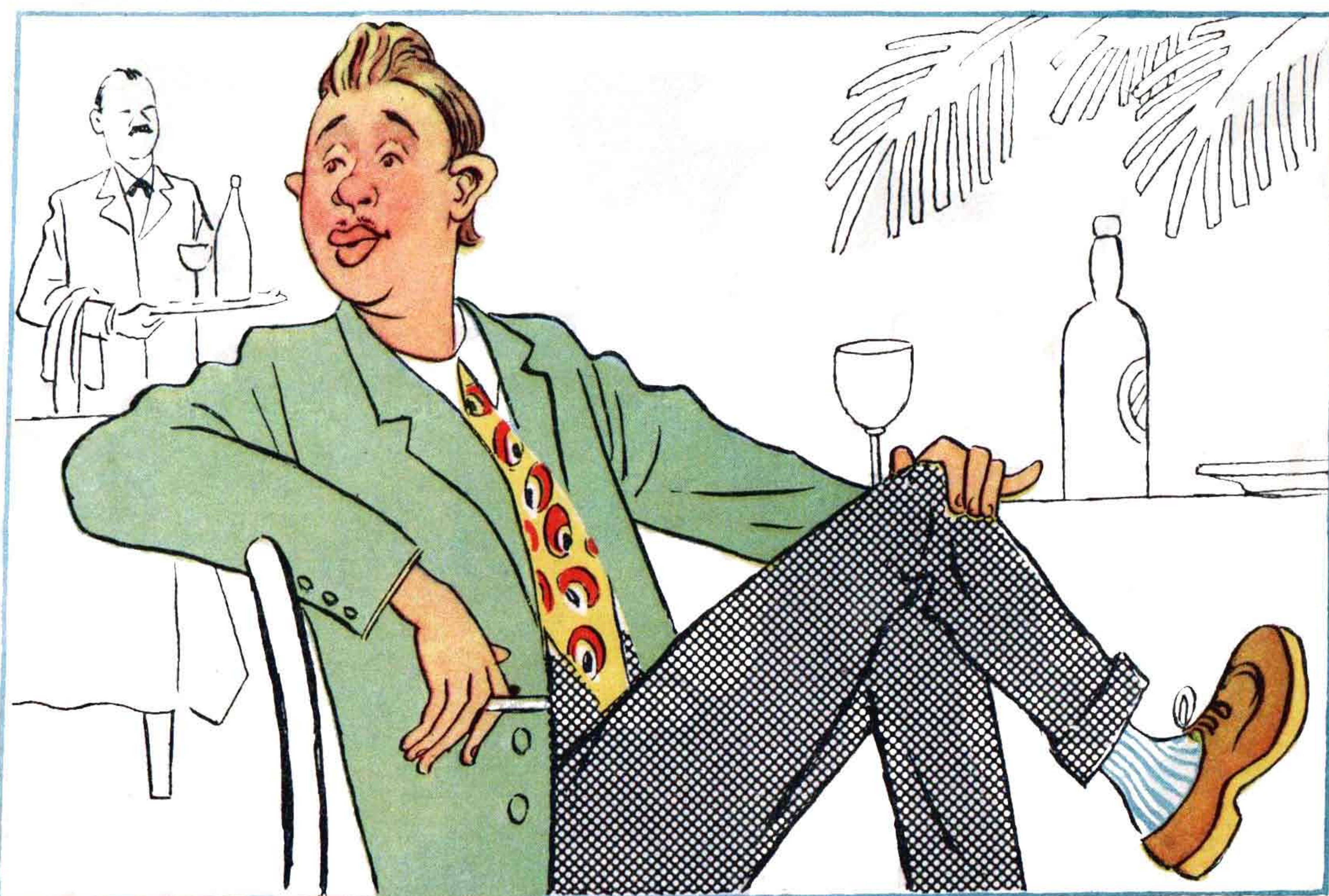
Ф. ЮХИМЕНКО.

Сумська область.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА



— Виростили сина — хоч куди!..



А він тільки сюди — і більше нікуди!

БЕРУЧКИЙ СЕКРЕТАР

Пощастило Галайковецькій сільській Раді. Хоч весь Мурівсько-Куриловецький район (на Вінниччині) сходи,— ніде не знайдеш такого енергійного, такого беручкого секретаря сільради, як Сопотницький І. Д.

Оформляючи документи багатодітним матерям на одержання державної допомоги, Сопотницький дійшов до висновку, що на самперед треба собі самому допомогти. Треба тільки не лінуватися розписатися там, де має поставити підпис багатодітна мати, і одержати за неї гроші.

Проявляючи отаку материнську турботу про власний добробут, Сопотницький ухопив з державної каси 14 тисяч карбованців. Зупинився він на досягнутому тільки тому, що дорогу йому перешов ревізор.

Невдовзі після ревізії і райвиконкомом своє

слово сказав, написавши: «За підробку підписів і привласнення державних грошей в сумі 14214 карб. 52 коп. Сопотницького від роботи секретаря сільради звільнити, а матеріали ревізії направити в прокуратуру».

Це рішення голова виконкому райради т Катусенка підписав навесні, коли на деревах листя з'являлося. А тепер те листя уже опало, а з голови Сопотницького за цей час і волосина не впала. Як сидів, так і далі сидить у сільраді.

Може, забув голова райвиконкому про рішення, ним же підписане? Чи, може, йому жаль розлучитися з таким хвацьким, таким беручким секретарем?

І справді, де іншого такого знайдеш?!

Б. ГРИГОРЧУК.

ГРІЗНИЙ РЕВІЗОР

Деякі ревізійні комісії у споживчій кооперації та інших організаціях працюють незадовільно, ліберальничують.

Мал. Л. БОЙКА

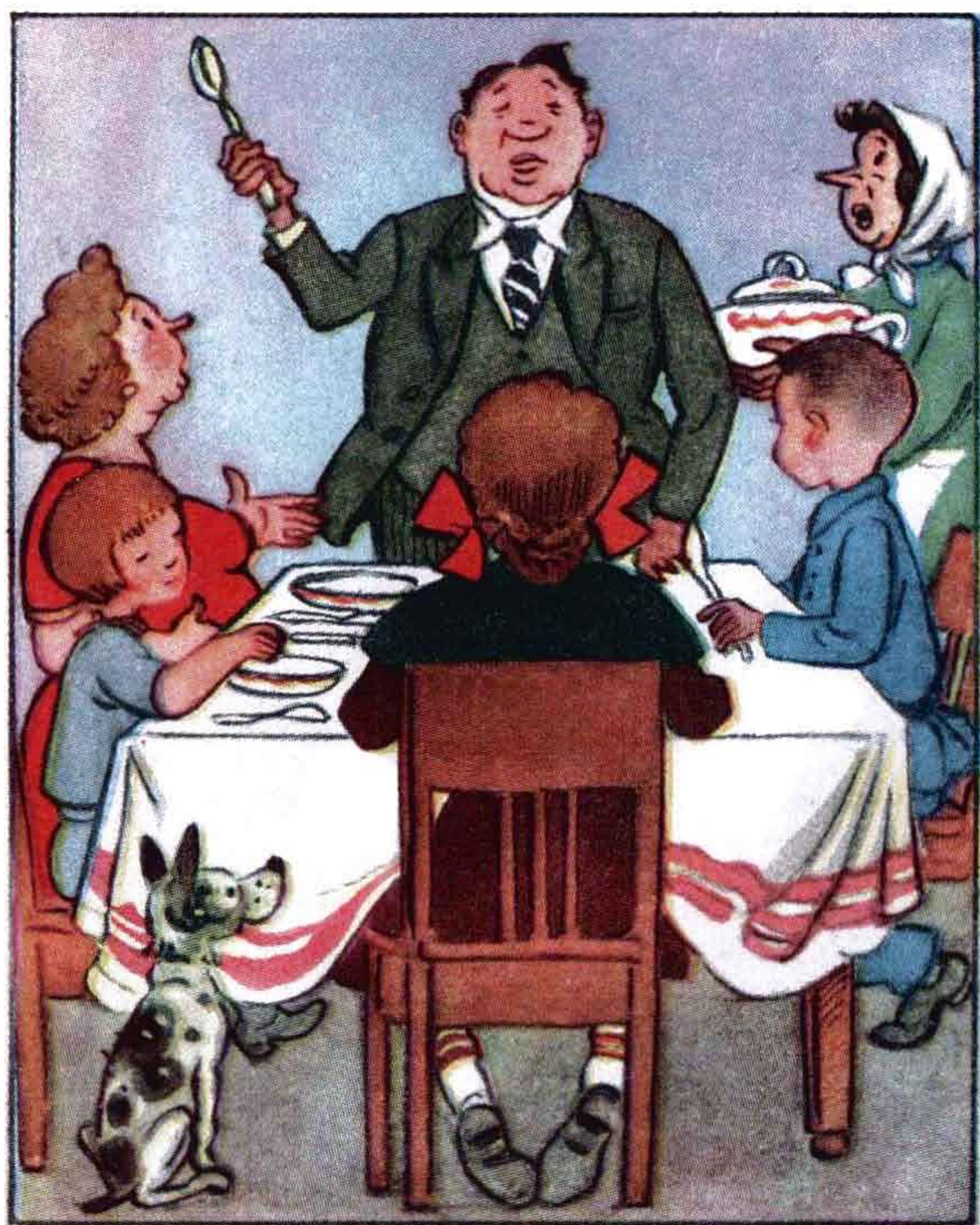


— Дрижіть! Завтра о дванадцятій наскочимо з раптовою ревізією!



ЗАСІДАЙЛЕНКО ДОМА

Мал. БЕ-ША



— Товариші, сьогодні на порядку дня: борщ, голубці і кисіль. Які будуть додатки, зміни?

ГРОШОВИЖИМАЛКА

Полтавський машинобудівний завод «Головенергозапчасти» випустив у продаж нову машину — соковижималку «СВ-1». Дуже цікава машина! Велика, громіздка, масивна. Щоб не переплутали її з екскаватором чи бульдозером, до соковижималки додається інструкція для користування. Та скільки не читай інструкцію, скільки не крути машину, — з того отвору, де написано «маса», і з того, де написано «сік», летять самі цурупаки, а соку машина нікак не вижимає... Вона тільки добре вичавлює гроші з довірливих покупців!..

Гергеччида

БУДЯК НА ФУНДАМЕНТІ

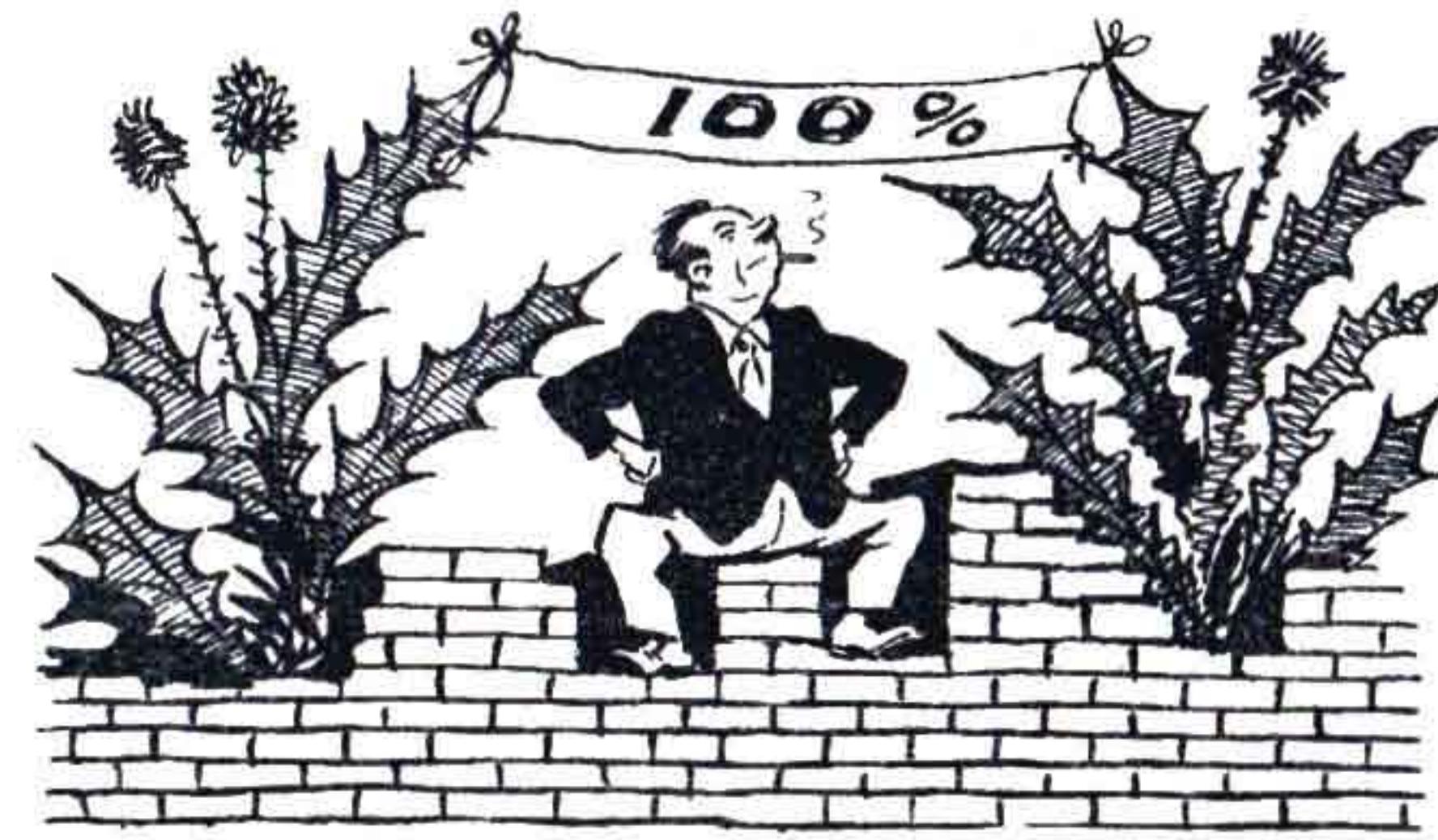
Товариш Бельський працює начальником Житомирського будівельно-монтажного управління. Того самого управління, яке взялося збудувати Житомирській музичній фабриці виробничі корпуси й житловий дім.

Взялося — і буде. Спитають робітники фабрики у т. Бельського, як діла з сушильною камерою, а він у відповідь:

— Буде у вас сушильна камера, буде!
— А з котельною — як?

— Буде! І вона скоро буде!

«Буде» — це саме той будівельний матеріал, з якого начальник БМУ виводить на музичній фабриці нові виробничі корпуси. Він виводить, а вони будяками заростають.



Скоро рік, як вовтузяться будівельники біля сушильної камери, а план робіт тут виконано... на 15 процентів. Приблизно стільки ж зроблено і на будівництві нової котельної.

Дещо, правда, будівельно-монтажне управління встигло довести до кінця. Підготовувало, наприклад, до здачі пожежний резервуар. Може, і здало б його, та одна дрібниця стала на заваді: резервуар залили водою, а вона, клятуша, вся під землю втекла...

Та, проте, Бельський не з тих, кого засмучує невдача. Навпаки, де треба, де й не треба, він тепер вихваляється, що план виконав на всі сто. А точніше сказати — на сто цілих і п'ять десятих процента.

Як? А дуже просто. Всі кошти, виділені на спорудження нових фабричних корпусів, вгратив у будівництво житлового будинку. Та так спішив, що про елементарні правила будівництва забув. Отож, коли люди вже збиралися заселити дім, на ньому обвалився дах. Влетіла державі в копійчину аварія, однак Бельського це не схвилювало. Він усю суму збалансував, — і вийшло, що по використанню асигнувань план на вітві перевиконано.

Про це він і рапортував.

Будемо сподіватись, що будівельний трест Міністерства місцевої і паливної промисловості відзначить старання свого підлеглого і належно оцінить його роботу.

Таку роботу обов'язково треба відзначити!

ВАРИВОДИ

У колгоспі імені Сталіна, Старокримського району, Кримської області, два роки тому розпочато будівництво водоймища. У греблю було вкладено багато сил і коштів — і вона за рік чималою стала.

— Ні хмарі, ні грому боятись не буде! — гордо пишались будівники творінням рук своїх. І справді, хмарі йшли і громи гряміли — гребля стояла, як скеля. Але коли піднялася вода та натиснула на неї, — споруда прорвалася в кількох місцях і відкрила воді широку дорогу.

Довелося будівникам влітку починати все спочатку, робити знову ту ж роботу, за яку вже грошенята було одержано. Начальник Джанкійської контори «Кримводбуду» т. Кохановський (під його орудою ці чудеса творилися) вигукнув потім, у воду глянувші:

— Бунтуеш, розгнуздана стихіє?! Ми тобі покажемо, як бунтувати! От побудуємо водозлив, поставимо насоси, качнем тебе по трубах — так ти аж у коров'ячих шлунках опинишся.

Над будівництвом водозливу його підлеглі ще з більшим ентузіазмом трудилися. І доборолися до того, що самі здивувалися.

— Стриваймо, браття! — закричали вони, коли роботу вже майже закінчено було. — Що ми з вами робимо! Адже проект, яким ми керуємося, ні к бісу не годиться...

І заходилися у відділі водного господарства Кримського облвиконкому переaproектовувати старий проект. Так заходилися, що небу жарко було, а що вже скотині колгоспні — то ще жаркіше: вона ніяк не може діжатися, коли ж джанкійські вариводи дотягнуть водопровід від водоймища до села.

Правління колгоспу дуже раде було б спекатись послуг цих чудотворців, та не так це просто: надто багато нарobili вони муляки на сухому за колгоспні грошики!

А начальник Джанкійської контори «Кримводбуду» і далі качає обіцянки без труб і насосів, працюючи носом, як насосом, а ротом, як трубою:



— Я казав — і казатиму... Я хазяїн слова. Мої слова — це вам не просто вода!

В тім-то, як кажуть, і біда... При його посаді люди були б більше холодній воді раді, ніж найгарячішим його словам.

НЕДОВЕРШЕНА РУІНА

Не дивуйтесь, є й така. Не вірите — поїдьте на Вінниччину у Крижопіль, там побачите недовершенну будову, що вже руїною стає.

Будівельно-монтажне управління тресту «Укрзаготбуд» довго будувало приміщення контори райуповінзагу, витратило 40 тисяч карбованців та й припинило роботу.

Через рік працівники уповінзагу написали листа керуючому трестом «Укрзаготбуд» т. Курівському. Керуючий одразу обізвався: написав, що будинок справді не було закінчено, що будівництво не було внесено у план робіт і на 1955 рік. Але зате нині він, Курівський, зобов'язує Крижопільське будівельно-монтажне управління добудувати його. А на начальника управління Гребенюкова накладено суворе стягнення. Тепер, мовляв, не журіться, за наявними у тресті даними будинок буде закінчено до 7 листопада 1955 року.

Цікаво знати, чи не з стелі недовершеної руїни взяв свої відомості Курівський? Адже й досі на тому будівництві ніхто й не стукнув.



Колись, на зборах пащекуючи
І на засіданнях ночуючи,
Він керівну проводив лінію,
Морив підлеглих писаниною.

Тепер же, взрівши папірець,
Вигукує з гіркою міною:
— Коли ми покладем кінець
Бюрократизму з писаниною?

Йому сказали:—Час би нам
На збори скликати новаторів... —
І підійняв він тарарам:
— Ідти до бісової матері!
Не треба зборів, дорожіть
В роботі кожною хвилиною.
Кінець навіки покладіть
Бюрократизму з писаниною!

Б. КОТЛЯРОВ



Один завод прислав листа,
Ділітись досвідом запрошує.
А він бурчить: — Це річ пуста,
Ніяк погодитись не можу я.
Писати знов почнем листи, —
Вивозь їх і привозь машиною.
Ні, я не можу допустити
Бюрократизму з писаниною!

Дізнався він, що по цехах
Змагання підсумки підводяться,
І іскри блиснули в очах:
— Шумиха знову нам нашкодить
ця...

Щоб хтось наплутав, накрутів,
А я розплачувався спиною?
Ні, я війну оголосив
Бюрократизму з писаниною...

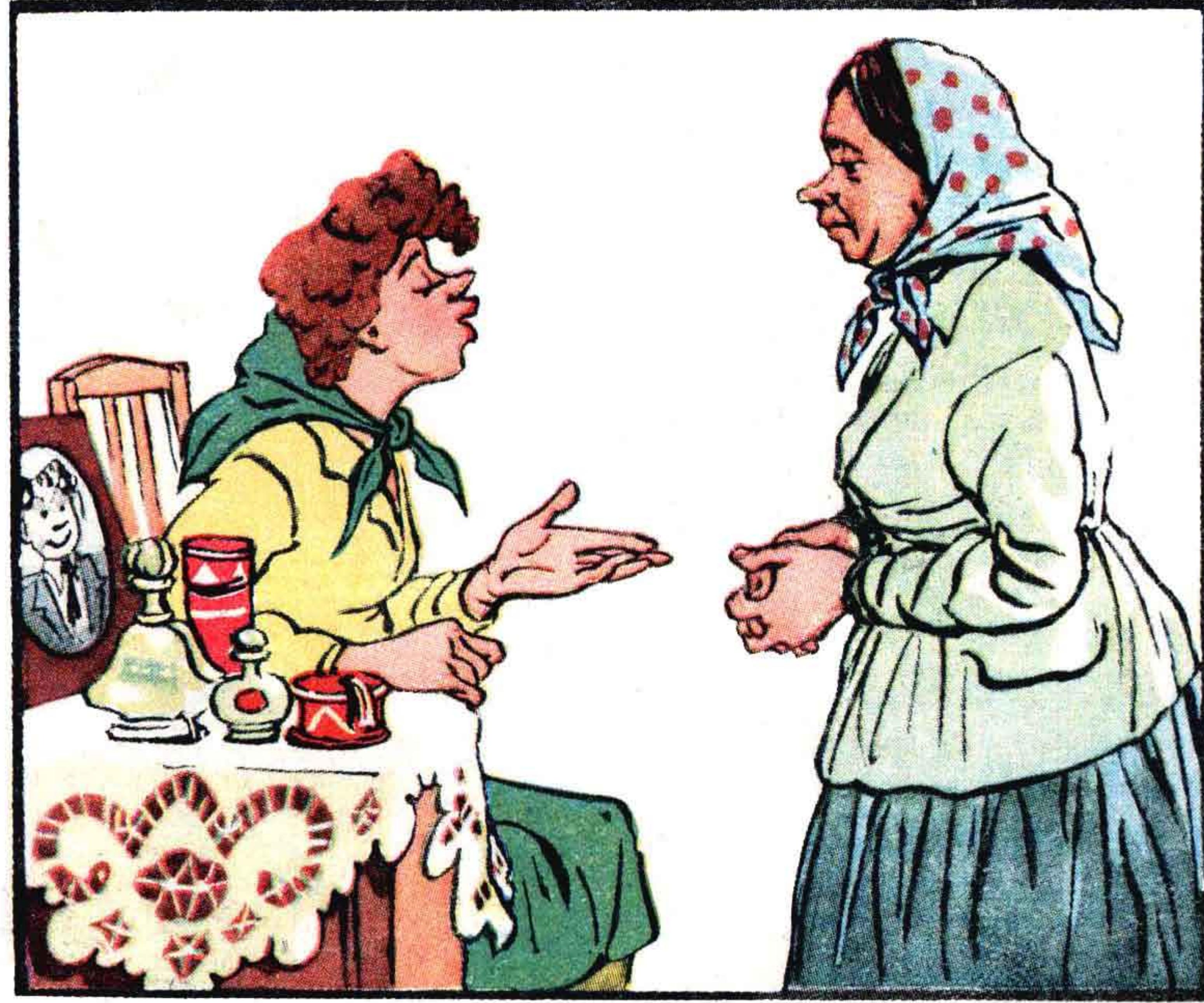
Про новий стиль він річ веде
У стилі майже поетичному,
Мовляв, тепер він край кладе
Всьому-всьому бюрократичному.
І з цим до того докотивсь,
Шо вже ніяк не поясниш йому,
Шо стиль цей — теж бюрократизм
В новому вияві, ще злішому.

Переклад з російської.

Вінегрет з перцем

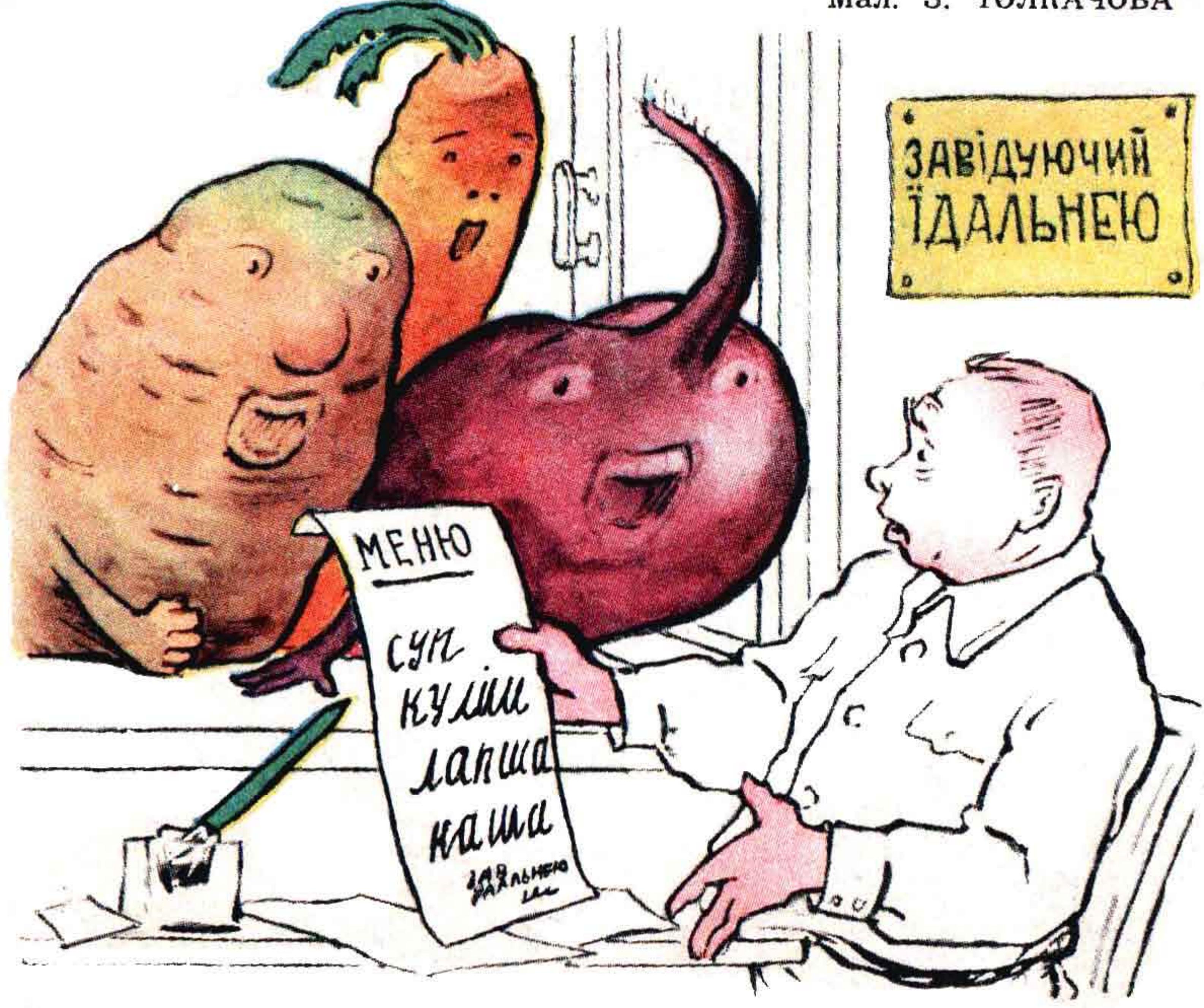
ДАЛЕКИЙ РОЗРАХУНОК

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА



— Мамо, я на роботу більше не піду.
— Чому?
— Рахівник до мене женихується. Вийду заміж за нього,
він мені й так трудодні запише.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА



— Дядечку! Впустіть і нас у Ідалню.

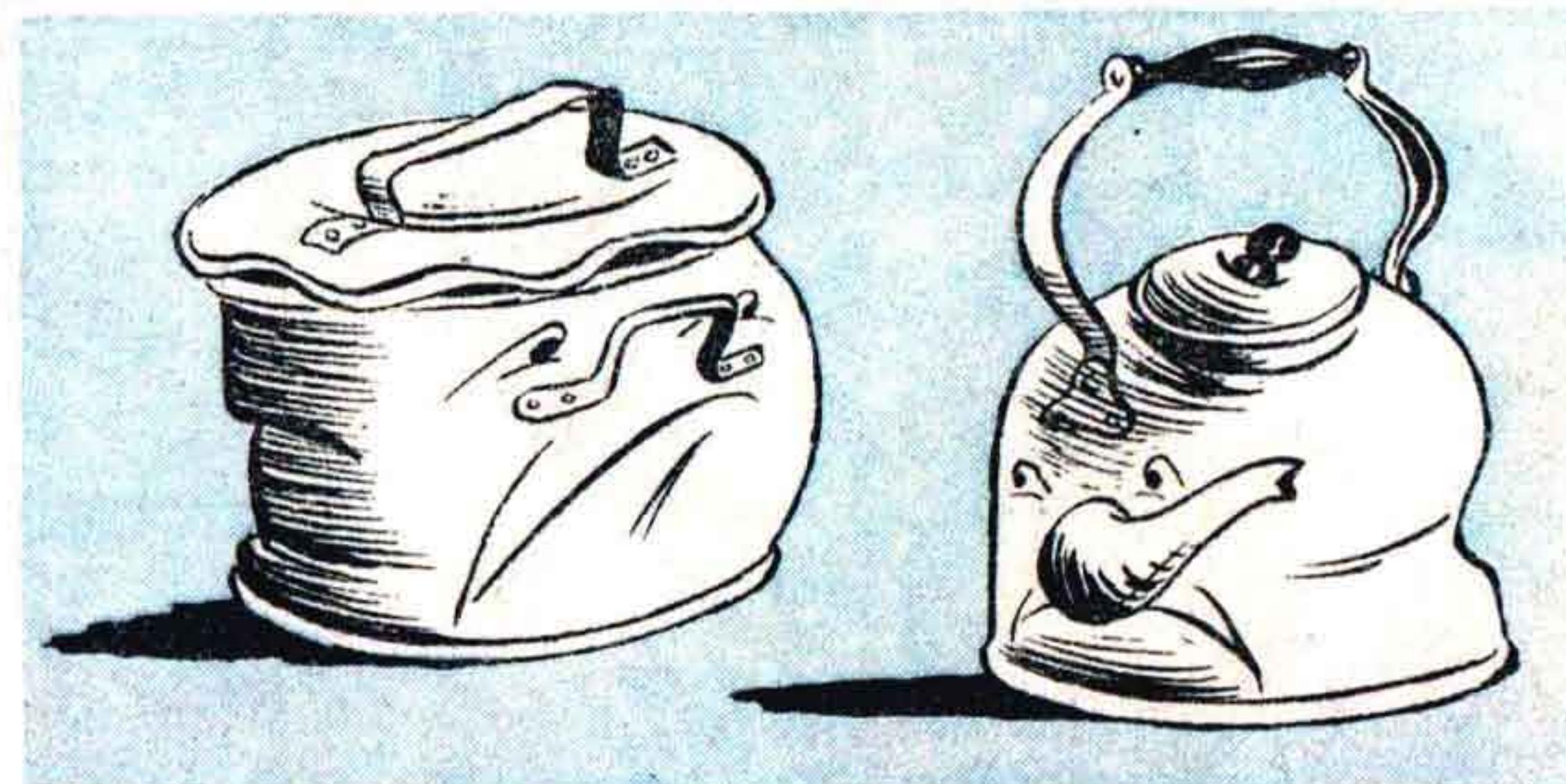
Мал. С. САМУМА



— Самокритикуючись, я мушу чесно і відверто заявiti, що мої величезні досягнення були б
ще більшими, якби я працював ще краще.

ЖЕРТВИ БРАКОРОБСТВА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА



Чайник. — Ти чого так скривилася?
Каструля. — Того, що ти носа вернеш...

Мал. С. САМУМА



ВІЧНІ ВОРОГИ

Зарівне дзеркало

У ворота Чернівецького меблевого комбінату в'їхав «ЗІМ». З нього вийшов заступник міністра паперової і деревообробної промисловості УРСР т. Зубко.

— Ну, як справи? — поздоровкавши, запитав Зубко директора підприємства. — Що з планом?

— Як завжди, — скромно опустивши очі долу, відповів йому Ян Захарович Городецький.

Василь Мусійович Зубко схвально посміхнувся. Не перший день знає він Городецького. Хороший директор: завжди рапортует тільки про перевиконання.Хоч на один процент, хоч на півпроцента, а все ж таки за сто перетягне!

— Ну ю гаразд! — сказав заступник міністра. — План — це дзеркало, у якому видно, що собою являє кожен з нас.

Та глянувши в обличчя директора, враз запитав:

— А чому у вас під очима синці? Ви хворі?

— Що ви! На здоров'я не скаржусь...

— От і прекрасно, — знову посміхнувся заступник міністра. — Бувайте здорові!

* * *

Робітники не чули, про що говорив заступник міністра з директором. Але якби Василь Мусійович Зубко запитав у них, чому в Яна Захаровича Городецького синці під очима, — вони порадили б йому глянути на календар.

В момент приїзду заступника міністра календар показував початок місяця, і директор меблевого комбінату був спокійний. Але кілька діб тому його трясла лихоманка. Та не тільки його, — і головного інженера, і начальників цехів, і майстрів. Як очманілі, бігали вони по всіх корпусах, підганяли, натискували, день і ніч токлися біля складу і домуалися, щоб кожна палиця й тріска, до яких торкнулася людська рука, були зараховані, як готова продукція. Бо то була остання декада місяця, коли штурмом бралася висота, в плані позначена цифрою 100.

Так було напередодні приїзду заступника міністра. Такі баталії бувають тут щомісяця, рік у рік.

Однак, не завжди вдається штурмом «витягти» план. Буває, що на комбінаті його тягнути-тягнути, а витягти не можуть. І тоді перед очима т. Городецького починає вимальовуватися неприємна перспектива — невесела доля директора відсталого підприємства.

У таку критичну пору Ян Захарович кидає все і, як ота казкова царівна, хапається за... чудодійне дзеркало.

— Любі дзеркальце, скажи,
Ти мій сумнів розв'яжи:
Хто на світі найміліший,
Хто найкращий, найблішій?

І дзеркало виручає директора. В його умілих руках воно робить чудеса.

У тресті «Львівмебельдеревпром» і в Міністерстві паперової і деревообробної промисловості добре знають, що то за чудодійне дзеркало. В офіційних документах воно має свою назву: трюмо.

Відомо, що основна складова частина трюмо — дзеркало. Дзеркала комбінат одержує з іншого підприємства. Ну, а вже зробити opravu для цього дзеркала — діло нескладне. Зате дуже вигідне. Дзеркало в opravі — це вже готова і досить цінна продукція. Нею «витягти» план по валу куди легше, ніж, скажімо, дешевими стільцями.

Торік, за допомогою трюмо комбінат виконав план на 102,1 процента, т. Городецький довів усім, що він «найкращий, найблішій». І так тією справною цифрою зачарував керівників, що вони навіть не поцікавились тим, чому по асортименту було недодано продукції на 1.559 тисяч карбованців.

Цього року чудодійне дзеркало теж виручає. Заплановано комбінату зробити 6000 дитячих стільців, а він дав тільки 760. Намічено випустити у продаж 250 дешевих секретерів, але ще й десятої частини не зроблено. Зате ж трюмо, як і раніше, в пошані: за річним планом треба виготовити 1000 штук, а тут за 9 місяців уже встигли зробити 2200!

Трюмо робить план. Тому нікого ні в тресті, ні в главку, ні в міністерстві не дивує, що так упадає перед ним Ян Захарович. Нікого не тривожить, що він ще й тепер з надзвичайним захопленням продовжує

І підморгувати очима,
І поводити плечима,
І крутитись перед ним,
Перед дзеркальцем своїм.

* * *

А поки директор крутиється перед дзеркальцем своїм, його підлеглі викручуються, як самі можуть.

Ось сидить дівчина Любі Бойчан і крутиє пружини для тахти. Не її вина, що гнути пружини доводиться на верстаті, сконструйованому ще за часів царя Гороха. Зате в якому просторому цеху вона працює! З усіх боків його підпирають вітри, а дахом йому слугує високе синє небо.

Поруч з верстатом Люби Бойчан лежить плита потужного фанерувального преса. Сам прес, щоправда, стоїть під справжнім дахом, але підійти до нього через гори мотлохи не кожен зможе. Та, власне, підходить й нема потреби. Заплативши за прес не один десяток тисяч карбованців, керівники підприємства лише збоку ним милуються, од випадку до випадку пустят машину в діло і тут же, наче злякавшись її потужності, швиденько переходят на ручний, кустарний, стародівський спосіб фанерування.

Сила звички переборює силу нової техніки! Ця «нечиста сила», як її нарекли робітники, бере іноді верх і над здоровим глузdom.

Будучи при ясній пам'яті і твердому розумі, жоден мебляр не стане поливати водою готові до продажу меблі. А от на Чернівецькому комбінаті вироби з червоного дерева складають в тому ж приміщенні, де фанеруються напівфабрикати, які випаровують надзвичайно багато вологи.

Можна уникнути такого сусідства?

Можна. Але... з цим уже звиклися. Ламати звички — навіть шкідливі — керівники підприємства не люблять.

Підраховано, що лише на пониженні сортності продукції комбінат щорічно втраче десятки тисяч карбованців. А скільки доводиться виплачувати неустойки за невиконання плану по асортименту? А транспортні штрафи? А різні інші так звані «непродуктивні витрати»?

Банківські працівники про все це не раз сигналізували в Київ, т. Зубку. Але заступник міністра чомусь мовчить. Мовчать і його підлеглі.

* * *

Ми довго ходили по кабінетах Міністерства паперової і деревообробної промисловості УРСР, домагаючись відповіді на тривожні сигнали банку. Нарешті, цю відповідь нам дали працівники виробничого відділу:

— Банк! — в один голос вигукнули вони. — Ах, отої банк! Чернівецький комбінат, можна сказати, твердо сидить на плані, а банк йому докоряє якимись там трюмо. Прискіпиться банк!

Засліпив, багатьом засліпив очі Ян Захарович Городецький своїм чудодійним дзеркалом!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Чернівці.

ШЕФСЬКІ ЦЯЦЯНКИ

Нема нічого легшого, як пообіцяти і не виконати своєї обіцянки...

Такого можна наобіцяти, що аж-аж-аж!

— Та я для вас! Та ми для вас! Хочете, ми для вас з Великого воза (є таке сузір'я на небі) колеса познімаємо! Ви тільки скажіте! Ми такі!

Отаких хвалів-обіцяльників нагадує Дніпропетровська облхарчопромспілка на чолі з Федором Васильовичем Шейком, що шефствує над колгоспом «Нове життя», с. В'язівки, Юр'ївського району.

Ще навесні обіцяли шефи допомогти колгоспові цементом.

— Цементу, кажете, треба?

— Еге ж, цементу! Дуже треба! Новий керівник будуємо!

— Скільки вам треба цементу?

— Та тонн із п'ять!

— Дурниці! Хоч і п'ятсот!

Пообіцяно. Та ю досі в колгоспі чекають цементу.

— Чи не допомогли б ви нам, дорогі шефи, бензином?

— Скільки вам?

— Та півтонни!

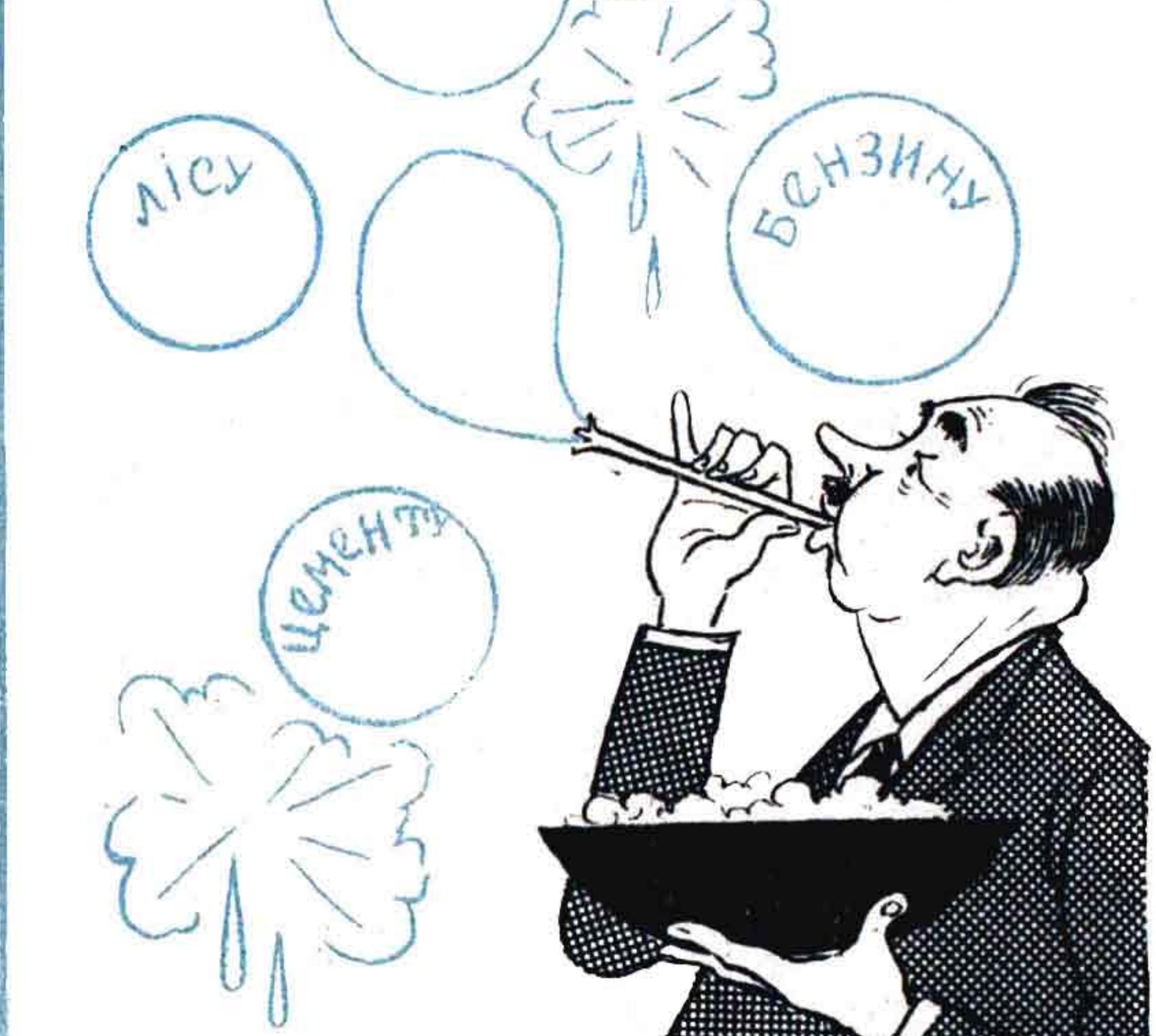
— Та чого так мало просите? Перерахуйте гроши...

Перерахували гроши...

Пообіцяно. Ні грошей, ні бензину.

— А лісу вам не треба? — питают шефи.

— От спасибі! Та нам без лісу, як без хліба: і на ремонт старих приміщень, і на будівництво нових! От дай вам бог, шефи наші, здоров'я! Без вас — хоч сідай та плач, або хоч стоячи реви!



Прислали шефи 5 кубометрів лісу і рахунок по... 960 карбованців за кубометр!

Підшефні хотіли сказати спасибі, але в них вирвалося:

— Ой, рятуйте! Що воно за таке, невже золоті крокви ви нам прислали?

А шефи:

— Не золоті, а з любовлю! З любовлю — дорожче! Руб за дерево, два за любов!

— Сильно ж ви нас любите! Правду в отій пісні співається: «Не дорожий подарунок, дорога твоя любов!» Чи витримаємо?

— А ви держіться! Любов — книга золотая!

— Та бачимо...

...Шефи пишуть:

— Дорогі підшефні! Ми вам 2.000 штук шлакоблоків виділили! Присилайте людей, забирайте!

Поїхали люди за 120 кілометрів до Дніпропетровська та так ні з чим і приїхали... Пообіцяно...

Нарешті, шефи розщедрилися й прислали своїм дорогим підшефним кілька плакатів видання 1953 року.

— Ой, спасибі!

І в артілі «Нове життя» народилася нова приказка:

— Обіцяє шеф, проте, хлопці, не дрейф!

О. В.

Собачка з дачою

1

У Безверхого Кіндрата
Під заливним дахом хата,
Є і пасіка й садочек,
Та немає онучати.
Син його живе у місті,
Шле відкритки дуже рідко...

Ось Кіндрат прийшов додому,
А стара йому — відкритку.
Пише син: «Щоб вас провідати,
Часу все невистачає,
Та й Адалія, дружина,
Від Жужу ні на хвилину
Не відходить. Доглядає
Так не всяк свою дитину».
Що за диво? У старого
Очі з лоба лізуть рогом:
В нього є вже онучатко,
Він не зна ж про це нічого,
Ну, зажди ти, вражай сину!



А ім'я таке дитині
Дав, що важко й зрозуміти,
Чи дівчатко, чи хлопчина.
Пише радий дід записку:
«Ти нам дав приємну звістку.
Хай скоріше приїжджає
Разом з Жоржиком невістка».

2

І коли «Победа» світла
Підкотила до воріт,
Враз усмішками розквіти
Нетерплячі баба й дід.
Та виходить із машини
Дама. — Шо за чудеса?
На руках замість дитини
Держить пещеного пса.
Хоч старі й не розгубились,
Не схилили голови,
Цілаватись не рішились
І звертались лише на «ви».
— Ну, заходьте ж до хатини,
Бо й вечеряти вже час.
— Чом, Одаріє, без сина
Ви приїхали до нас? —
Та — здивована до краю:
— Шо ви? Я дітей не маю. —
І розказала посивілим,
Що медичний інститут
Років п'ять тому скінчила,
Іхати з міста не схотіла,
А синок їх — тут як тут.
Вийшла заміж. Не працює.

3

Так з Полтави чи з Одеси
(Я вам точно не скажу)
У село приїхав песик
Із чудним ім'ям Жужу.
Кучерявий, куцолапий,
Попід садом, в холодку,
За собою водить шляпу
На блискучим повідку.
Тільки шляпа не порожня,
В шляпі — дама огорядна.
І вгадати ніяк не можна:
Хто цей пес і хто вона?
— Це артистка, — кажуть люди,—
Прибула до нас в артіль.
Мабуть, тут знімати будуть
Історичний кінофільм.

Йде Жужу попід садами,
Щоб скупатись у ріці,
На причепі в нього дама
З парасолькою в руці.
Тим, хто бачить цю картину,
Лізуть в голову думки:
— Не собака — друг людини,
А, виходить, навпаки...

4

Та не довго пес на дачі
З дамою розкошував.
На життя оте собаче
Дід сердито поглядав.
Він у тракторну бригаду
З МТС пальне возив,
А собака попід садом
На прогулінку ходив.
Раз в годину вечорову
Стрів дід голову, Сича.

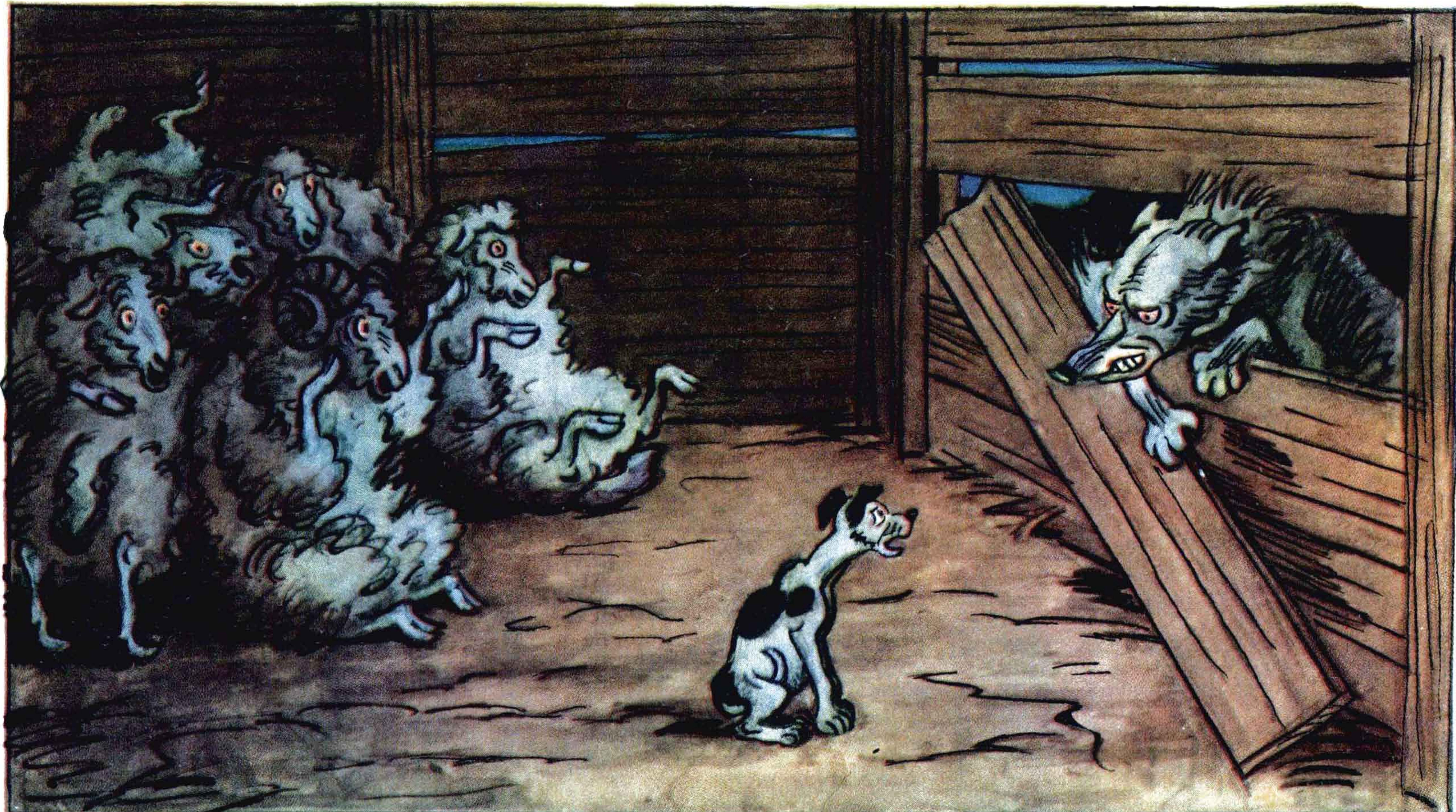
— Просьба в мене, Федь
Петрович:
Дай, будь ласка, «Москвича».
Треба дачниці-невістці
Враз до станції домчатъ. —

Для хоробрості аж двісті
У чайній хильнув Кіндрат.
І, прихавши, до хати
Увійшов і так сказав:
— Хочу, люба, вас прохати,
Щоб збирались на вокзал.
Тож беріть собачку Жучку
У свої біленькі ручки,
Ми ж залишимся так —
Проживем і без собак.
Я хоча не агітатор,
Хоч знання мої слабі,
Бачу: ти — експлуататор,
Паразит — ім'я тобі.
А синок мій — справжній дурень,
Хоч і вчився цілий вік.
Як далеко від культури
Відкотився чоловік! —
Тут Адалія, мов міна,
Прошуміла до воріт,
Сіла з песиком в машину
І пойхала. А дід
Мало в танець не пустився,
За останні тридцять літ
Перший раз перехрестився
И плюнув дачникам услід.

с. Магдалинівка,
Дніпропетровської області.



Мал. В. ЛИТВИНЕНКА



— А ти чого тут, цуцику?
— Я виконую обов'язки вівчарки...

КОМБІНАЦІЯ В КОМБІНАТІ

Якби ви знали, який великий шум учинився недавно в селі Печеських, Ружичнянського району. Багато було галасу і — недаремно. Село облетіла незвичайна новина: директор школи т. Мельничук закупив у Стуфчинецькому споживчому товариству... п'ятсот штук ночов.

— Для чого? — дивувалися люди.

— Мабуть, вирішив купати учнів просто в школі, — пробував дехто догадатися.

— Таке вигадали... У школі ж усього сто п'ятдесят учнів. Це ж на кожного припаде по троє ночов...

Довго обговорювалася ця новина, але так ніхто й не зумів розкрити секрет дивної директорової комерції. Лише тоді, коли закуплене було доставлено на школу, всі заспокоїлись: виявилося, що директор купив не ночви, а цілу гору оцинкованої бляхи.

— Чому ж це залізо називається ночами? — дивувалися ті, кому директор показував накладну.

Той лише загадково посміхався:

— Хай буде так. Папір витримає. Ночви мені ні до чого, а бляха пригодиться.

Щоб розвіяти туман, який окутує цю таємничу історію, треба хоч коротко розповісти про те, як у Хмельницькому міськпромкомбінаті недавно було виконано місячний план випуску продукції. Справи йшли там погано. Особливо багато було мороки з ночвами: дуже складним агрегатом виявилася вони для комбінату!

Треба було шукати вихід із скруті, і директор комбінату т. Шрага, мобілізувавши всі сили свого інтелекту, знайшов його. Він розміркував так: «Що таке ночви? Це шмат оцинкованої бляхи, якій надано форму коринта. А форма — це не головне. Головне — суть!»

Докопавшись до такої глибокої істини, т. Шрага вигукнув:

— Не будьмо, друзі мої, формалістами! Ми випустимо бляху неламаною й негнутою. Бляха — теж предмет ширвжитку!

Як сказав, так і зробив. Оцинковану бляху було продано торговельним організаціям, взято за неї гроші, як за готові ночви, незаконно «зароблено» сорок п'ять тисяч карбованців — і план виконано.

Вийшла не просто комбінація, а якийсь фейерверк комбінаційний.

Далеко може піти директор комбінату з такою винахідливістю. Так він, чого доброго, може залишити всіх робітників без роботи й почне наліво й направо «заганяти» сировину й напівфабрикати. Після описаного трюку від нього всього чекати можна.

П. ФАЛІНСЬКИЙ.

м. Хмельницький.

З БЛОКНОТА АРТИСТА

Причепивши бороду — не думай, що ти вже створив образ.

Про успіх зіграної тобою ролі питай не в дружині, а в театрального касира.

Замазавши зморшки на обличчі, — не думай, що замазав очі глядачеві.

Погана та комедія, в якій сміються лише артисти.

Якщо горить погано поставлена п'єса, то й пожежники не погасять.

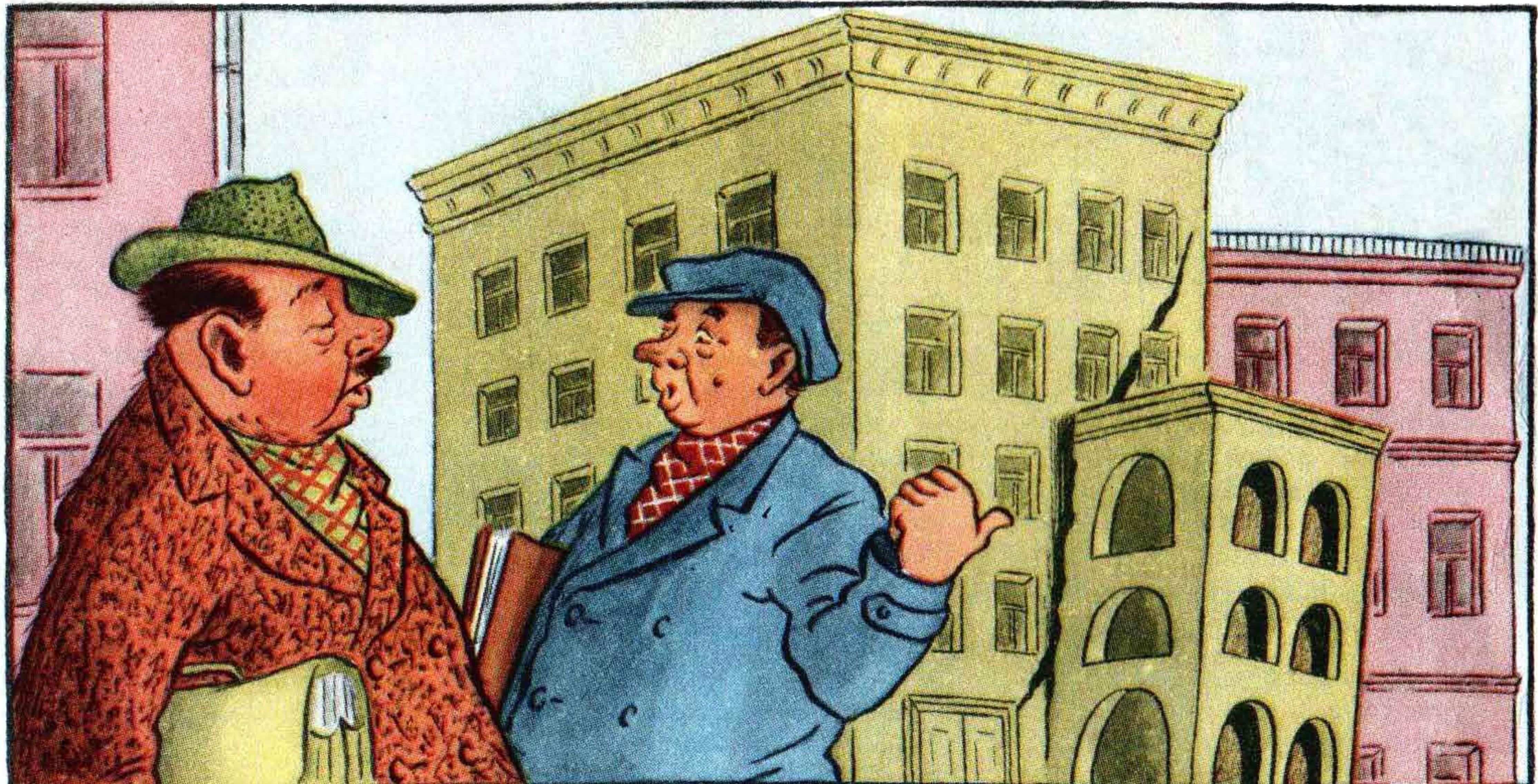
Режисер-гастролер — не Цезар, проте між ними є дешо спільнє: приїхав, злішив, злупив — і тільки й бачили.

Вивчивши дві пісні, не думай, що ти вже з репертуаром. (Виняток для артистів філармонії).

П. СОБЕЦЬКИЙ.

м. Суми.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА



— Приймайте новий будинок...

— Але ж у ньому тріщина!..

— Ну, це вже деталь...

М. БЕРЕЖНИЙ

БАЙКА ПРО ІНДИКА

Хвалився Лірик Байкаю:

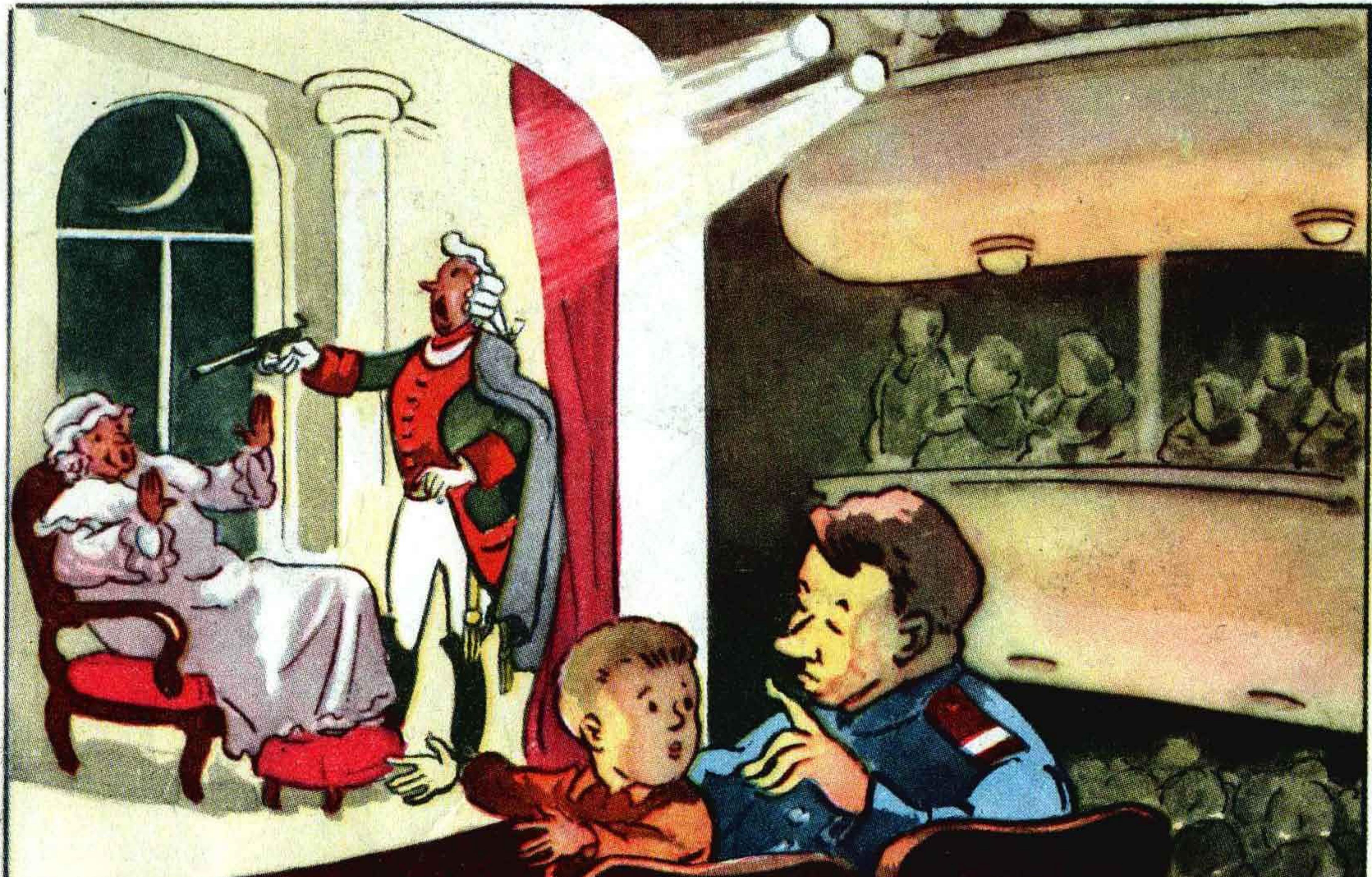
— Якби ти знов, як швидко я творю!
От тільки де підмічу тему —
Раз-два й готова вже поема...
Поеми за поемами ідути.
Так тільки класики творили!
Мені лиш день, чи два від сили —
І роман у віршах тут як тут...
А ти що дряпаєш весь час?
— Та я ось баечку якраз
Кінчаю невелику...
— Про кого ж написав ти, немовля?
— Про одного бундючного Індика,
Що сам себе повсюди вихвали...



— Валяй, пописуй! — лірик відповів.
Він натяку не зрозумів.

ВІРНИЙ СОБІ...

Мал. БЕ-ША



— Тату, бабусю вбивають, а ти сидиш!

— Ціть! Це не моя дільниця...



ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Послухай про нове досягнення в ремонтному ділі.

Майстри Сенік Ф., Онисько П. та Прядко Ю. взялися відремонтувати будинок виконкуму Чернелицької райради. Майстри взялися ремонтувати, а секретар райради т. Ткаченко Д. П. взявся ними керувати.

Щоб не наслідувати старих шаблонних методів ремонту, насамперед почали новатори фарбувати підлогу. Не просохла ще фарба, як вони обідrali стару штукатурку на стінах і на стелі і почали мулярсько-маллярні роботи. Як тільки маляр вивів на стіні останній візерунок, винахідники одразу ж розвалили печі. Ні курява від старої глини, ні хмарі сажі не спинили їх завзяття.

Наслідки новаторської роботи радують серце майстрів: 12 тисяч карбованців за роботу вони одержали, а приміщення має такий вигляд, що знову потребує ремонту.



Недарма кажуть, що діло майстра боїться. Такі майстри які завгодно діло можуть на смерть перелякати!

М. РІЗНИЧЕНКО,
завідуючий районним фінансовим
відділом.

Станіславська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Якщо ти не був у гостях у пожежників никопольського Південно- трубного заводу, то й не єдь, бо примати тебе заводським пожежникам ніде: приміщення, в якому вони перебувають, в аварійному стані.

Ще в 1951 році була виготовлена проектна документація, були асигновані кошти і було включено в плани будівництво нового приміщення. З того часу багато води утекло з пожежних бочок, багато разів переносили строки закінчення будівництва, а тепер і зовсім всі роботи припинили.

Виконуючий обов'язки начальника управління капітального будівництва т. Шевченко та інженер т. Оверков в один голос говорять:

— Куди ж нам поспішати? Не горить же...
Дуже погано, коли будівельники на роботі не горять, а тільки тліють!

ПІДГІРНИЙ,
начальник міської пожежної
охраны.

м. Нікополь,
Дніпропетровської області



Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (320) (на українському языку). Підписано до друку 25.X. 1955 р. Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 14815.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.



ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Три роки тому придбав наш колгосп нового двигуна

— Електрифікуємо всі ферми,— хвалився голова колгоспу т. Кучер.— От світити будемо!

Поставили нову машину біля самісінської контори, та й забули про неї. Перше світло дав той двигун лише още недавно, і не всім дав, а тільки голові колгоспу. Вийшов він якось пізно вночі з контори, збився в темряві зі стежки, наскочив на двигун, бахнув лобом об іржаве залізо і — поспалися іскри з його очей. Отож тільки й «освітлення» за три роки!



Слідом за двигуном купив колгосп і вітротурбінову установку.

— От молотити будемо! — хвалилося все правління наше. А що вийшло? Лежить і та установка, склавши крила, у колгоспному дворі... Вимолотили нею кругленку суму з колгоспної каси наші керівники та на тому й покінчили з механізацією.

Хорошим хазяїном техніка допомагає, роботу людям полегшує, а у наших мудреців, як бачиш, Перче, навпаки виходить: їм навіть техніка шкодить!

С. СОЛОМОНЧУК.

Колгосп ім. Хрущова,
Межиріцький район,
Ровенської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Учні шкіл нашого району дуже шкодують, що до них у гості не навідався жоден з керівників київської артілі «Інтруд». Посидівши хоч трохи на шкільних партах, пофарбованих фарбою, яку ця артіль виробляє, члени правління дістали б добру науку: вони б зрозуміли, що шкідливо випускати у продаж фарбу, яка ніколи не висихає і до якої весь час прилипає одяг.

Вчителі та учні вважають, що з такою липкою фарбою можна влинити в дуже непримітну історію. А цікаво, які думки про це керівники артілі «Інтруд»?

Запитай у них, Перче, тобі там біжче.

С. КРИВОНОС,
зав. райВНО.

Вороновицький район,
Вінницької області.



Редакційна колегія: Остап ВІШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІНИК.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Загадкові? мальонки

